

Elekes Ferenc

Egy tányérból esznek

A gyermek meg sem született még,
már vitatták, milyen és hány neve legyen,
előbb a prófétákkal kezdték,
Máté, Márk, Lukács, vagy János?
Az első nem lehet, annak neve szégyen,
szimpla adószedő volt ő,
mégcsak nem is költő,
a többi se különb, próféta valahány,
szerencse, hogy nem lesz leány,
mert hívhatnák úgy is, Izolda,
mintha egy császár csemetéje volna,
lenne szép telefonja, LG-s,
de elkapná őt is egyszer
az üzletszerű kéjtelgés,
így tanakodtak, a névnapokat
sorra vették,
pedig a gyermek meg sem született még,
Izidor, Botond, vagy Alpár?
Ebben a gondban telt el a nyár,
vagy egyszerűen Lévi
legyen a neve néki,
gyűjtöttek nevet, jó sokat,
fogadtak pénzért jószokat,
abban maradtak végül,
egy nem elég, se kettő, nem divat,
adnak a gyermeknek három nevet,
legalább ebben
ne szűkölködjék, ha csak lehet,
tőlük még más is példát vehet,
Izidor Botond Alpár, ennyit leszögeztek,
amikor megszólalt a jövendő nagyapa:
ki érti ezt meg,
mind a hárman egy tányérból esznek...

Őszi szelek

Van olyan könyv,
amit fizikának kereszteltek.
Aki azt írta,
belégett sokféle elvet.

Azt mondja az egyik:
van a világon fölhajtó erő.
Nem találkoztam vele eddig,
most honnan vegyem elő?

Mert jönnek az őszi szelek,
szükségem lenne rá, vajon
hol lakik, él-e?
Fölhajthatnám a galléromat véle...

Egy napom profilból

Elment ez a nap,
Nem történt semmi ezalatt.

Gondoltam, írok egy verset legalább,
Feleletképpen, nem egyébért,
Mert kérdezték tőlem a minap, hát
A versekkel mi van te, Frici,
Mondtam, mi legyen, semmi,
Nagypali kérdezte, épp hozta a könyvemet vissza
A kiadótól, kiadatlan, azt üzenik,
Jól írsz, de add ki te magad.

Elment ez a nap,
Nem történt semmi ezalatt.

Gondoltam, írok egy verset legalább,
Feleletképpen, nem egyébért,
Mert kérdezték tőlem a minap, hát
Irodalmilag hová sorolom magam,
Mondtam, hová sorolnám, sehová,
Háziorvosom kérdezte, Erika, csak csodálkozott,

Hogy élek még, gondolta, nem árt,
Ha utoljára megméri még a pulzusom.

Elment ez a nap,
Nem történt semmi ezalatt.

Nyitott ablakok szemszögéből

Nézem az elmenő nyarat
nyitott ablakok szemszögéből,

hajnaltájt ellibben itt
valami friss levegő,
vissza nem tekint, úgy megy el,

nézem az elmenő nyarat
tetők, kupáscserepek, kémények
felől, a ház ki se hűlt reggelig,

a csigák szerint fényes
az út, amerre jártak,

füvek hajladoztak
teljesen hiábavalóan,
senki észre sem vette,

a létrák belefáradtak
az álldogálásba, ezért
támaszkodtak neki a falaknak,

víz locsogott, volt úgy,
spriccelt is, mert
látta, valaki kedvét
leli benne,

időnként egykedvűen
szél fújdogált valamerről,

inget, hófehér blúzokat
nem lobogtatott, csak
ottfelejtett, tépett plakátot,

a bogarak ki sem fogynak
a panaszkodásból, sokan
nem néznek a lábuk elé,

akár a ludak nyaka, megnyúlt
a pertli a hozentrágban,

földig hajoltak termő
ágak az utak martjain, por
lepte be az érett szilvát,

hiába koppant az alma, dió, majd
hoznak mást helyettük
messziről,

lesz minden
a nikkeles kosárban tél idején is,

mikor egy sárga
kicsi pénzért tied lehet
a romlott erkölcsű tolókosci,

nézem az elmenő nyarat
a magam szemszögéből,

sárga levelek hullanak
cipőmre, jönnek a sívó,
nyugtalan szelek, de
nem látni sehol egy árva
szélkakast a házak
tetején.

Tapasztalatom a kultúráról

Kultúra nélkül az ember
állítólag hitvány, durva és
faragatlan.
Nem hiszek én semmi fényes
vakolatban.

Olvastam halomnyi
sok szép könyvet,

mondták, általuk lesz a lelkem
tisztább, könnyebb.

Vagyok úgy,
sírni is tudnék egy verstől,
befelé, persze, ha
lenne könnyem.

Ravaszabb, az lettem a
kultúrától,
csak a közeli almát szakítom
le a fáról.

És ott van a tegnapi eset:
le nem hajoltam volna, nem én,
hogy fölvegyek a földről egy sebzett,
kis cinegét.

Ezek a nagy dumák...

...hogymenni kell, előre, messze,
hogy is mondotta Endrénk,
értől az óceánig, persze,
a célba mért ne mennénk,

láttam az óceánt, de meggyet,
azt nem találtam ott, csak
sok csigát, föl is vettem egyet,
a víz szemembe loccsant,

a cél eltűnt a láthatáron,
jaj, ezek a nagy dumák,
menni, eljutni minden áron,
csoda, hogy meg nem unják,

láttam a tengert, céloom ez volt,
hát csak ennyi az élet,
az út, az szép, a többi egy folt,
de az is semmivé lett.

E nagy sietésben

Hogy a mogyoró pontosan mikor érik,
arról bölcsen hallgat a vekker.
Ne nézd az órát!
A pontos időt bemondja minden rádió.
Félek:
e nagy sietésben
soha nem tartjuk meg
ezt a percet.

Tömör

Elém áll,
valamit
int, nekem
mond.
Még mond.
A stílust
ismerem:
Bond.
James
Bond.

Szegény bodza

Ezek a nagy vesszőzések,
midőn a szél verte a fákat,
házról házra járva,
végigfutott az utakon, csak
a körforgalomban lassított,
előre mondta minden rádió,
micsoda szél jó, s eső,
hozott husángot, mert hol pár dió
maradt, rá azt emelte,
így büntetett meg engem is
s a szegény bodzát,
ki meg sem érdemelte.

Látod, a sok buta

muskátli is jött volna velem,
miért is jönnének velem ők,
a nagy fölajtást nem kedvelem,
krizantém-erdők a temetők,
vár a sok özvegy galagonya,
végig az úton, s a berkenye
bokor int, ha jön az alkonya,
nincs semmi baj, ott van a menyé,
a pettyes kökény, jöhet a tél,
zöld a boróka, a borostyán,
egyedül csak a hó lesz fehér,
s e néhány apró bogyó talán.

Ikes ige

Csak állok csöndben
e szalicol-őszben,
nagy eltevések idején,
csak állok csöndben
a bevásárlóközpont udvarán,
hogyan kerültem ide én,

ott bent nem tudják, mi fán
terem a celofán,
a műmelegben nem számít,
jön-e a tél,
vagy késik-e,
javítás miatt teljes szélességben
le van zárva az út, maholnap
be sem teheti lábát ide
ikes ige.

Velem lakik

Mindenben a rosszat látom.
Csak abban nem, ami sajátom.
A mindenben valahol ott vagyok én is,
velem lakik a tévedés is.

P. Buzogány Árpád

Ami engem illet

Látod, esőverte rózsákat melegít a nap, az udvar felázott földjén kavicsok csillognak. Útszéli por nehéz szagát érzem, vízmosta homok telepedett a kövekre, és legörbülnek a szőlőlevelek a nagy cseppek súlyától. Amikor itt voltál, boszorkányhajad átáztatta az eső, csak álltál, rövid mondataimra rábólintva, kitarított tenyerembe hullt az eső. Fölöslegesnek éreztem az erdőt, patakot, aztán magamat is. Vörösbort ittunk később, a lépcsőn ültem, a fényre apró lepkék gyűltek. Nagy csend húzódott lábaimhoz, a felhőlyukakon át halványodó csillagok figyeltek. Vallomások ideje lett volna, éjfél után, mégis szótlanul bámultunk magunk elé, mint rajtakapott kisgyerekek. Azt is tudtam, kire gondolsz. Bort töltöttem, könnyecseppek híztak a csendben, engem kerestek. Más nőkre gondoltam, meg ismeretlen férfiakra, akik régóta tudnak rólad.

Ez csak egy steril szerelem. Reményekkel, álmodozással kezdődött, akár a többi. Pedig a lefejezés árnyékában nőtt, elfelejtésre ítélt zsengesség, szemvillanásokkal, figyelmünkön alig fennakadó hangsúlyokkal. Üres képkeret, benne a te arcodnak kellene lennie, ha te is úgy akarnád. Tétova célzások, alig pukkanó szójátékok melegítik üvegtestét, csak óvatosan — nehogy megrepedjen. Harmatszágú, kemény levelű rózsák álmodják a júniust, hosszú esők táplálják finom gyökereit. A megáradt patakok ellepték az átkelés testes homokköveit a partokon. A nagy vizek szétáztatták a nappalok és éjszakák szokott rendjét. Útszéli sár maszatolódik erős tenyerünkre. Markunkban tartanók a fátyolos holdat, kétségbeesett emlékezéssel keresem régi, eseménytelen esték hangulatát. Az eső már elmosta nyomunkat, te pedig szétrázod versbe kívánczó, csillagszemű gondolataimat. Kihűl a délután és én egyre irigyebb vagyok, hogy te másnak is létezel. Aztán újra kereslek, hogy része lehessen én is nyaradnak. A park fái ellopják a járdáról a fényt, meleget, nagy tüskéjű rózsák kínálják magukat ajándéknak, a kirakatok előtt galambok tipegnek. Csaknem kétségbeesem, ha kedvetlen vagy, ehhez nem lenne jogod, annyi jókedvű, kacér kacagást hallani a városban! Tompított érzékekkel jövök-megyek, alig pislog a lecsavart érdeklődés, napraforgószemű nők illata érzik. Hosszú hajú szelek járnak a járdák fölött, alig koppannak a cipősarkak mögöttem. Látszólag észrevétlen kerüljük el egymást, napszemüvegek mögötti érdeklődéssel. Lassú szerelem növekszik bennem, még mindig, egyre. Nem ért(het)ed, miért van ez. Óvatos kéznyújtás, visszatükrözött nézések. Elsatnyul-e, ha nem táplálsz? Magam sem tudom, miért van így, mikor tünékeny fényét annyi árnyék éri.

Mintha elköltöztél volna, hirtelen, bejelentés nélkül. Napok óta nem találkoztunk, még csak nem is láttalak, mint máskor, számomra idegen ismerőseiddel sé-
